

Tusindårsriget

Tusindårsriget er beskrevet i Johannes' Åbenbaring i kapitel 20, vers 1-3:

Og jeg så en engel stige ned fra himmelen med nøglen til afgrunden og en stor lænke i hånden. Englen greb dragen, den gamle slange, som er Djævelen og Satan og bandt ham for tusind år og styrtede ham i afgrunden og satte lås og slå for ham, for at han ikke mere skal forføre folkeslagene, før de tusind år er omme. Derefter skal han slippes løs en kort tid.

Og videre står der i vers 7-10:

Når de tusind år er omme, skal Satan slippes løs fra sit fængsel og gå ud og forføre folkeslagene i alle de fire verdenshjørner, Gog og Magog, og samle dem til krig, talrige som havets sand. De drog op på jordens flade og omringede de helliges lejr og den elskede by, men der faldt ild ned fra himmelen og fortærede dem. Og Djævelen, som forførte dem, blev styrtet i søen af ild og svovl, hvor også dyret og den falske profet er, og de skal pines dag og nat i evighedernes evigheder.

Teksten åbner op for mange spørgsmål. Et par af de mest nærliggende må være: Hvornår er tidspunktet for de tusinde års begyndelse, og hvordan vil det være på jorden i løbet af de tusind år?

Vi vil se på det sidste spørgsmål først.

I kapitel 19 i Johannes' Åbenbaring er beskrevet, hvordan Jesus som Kongernes Konge og Herrernes Herre ved indgangen til de tusinde år kæmper mod Dyret og jordens konger og deres hære. Og dyret og den falske profet blev grebet og de blev begge styrtet levende i ildsøen, der brænder med svovl. Vers 19-20.

Dyret (Antikrist) bliver altså nedkæmpet af Jesus og kastet i ildsøen forud for de tusind år, og dyret skal aldrig mere kæmpe mod de hellige og sejre over dem (13:7), for "Herren vor Gud, den Almægtige, har taget magten" (19:6). Den trængselstid, der skal herske på jorden forud for tusindårsriget, er altså afsluttet, og på jorden er der ikke længere en magtkamp mellem djævelens tjenere på den ene side og Guds børn på den anden side. Der vil altså være en eller anden tilstand af fred, hvor ondskabens hære er nedkæmpede.

Men når der står om Satan, at han er bundet i de tusind år og ikke længere skal forføre folkeslagene, må det betyde, at al Satans fristelse til synd, hans forfølgelse, hans løgne og bedrag, hans list og ondskab – alt det sataniske findes ikke længere på jorden, så det kan forføre folkeslagene og det enkelte menneske.

Er denne tilstand beskrevet i Guds ord?

Ja, vi finder tilstanden beskrevet to gange hos profeten Esajas. Den første findes i kapitel 11 fra vers 6 til 9:

Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kuddet; kalv og ungløve græsser sammen, en lille dreng vogter dem. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oksen. Spædbarnet leger ved slangens hule, det lille barn stikker sin hånd ind i hugormens hul.

Ingen volder ondt eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg: for landet er fuldt af kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund.

En tilsvarende og længere beskrivelse findes i kapitel 65 fra vers 17 til 25:

Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord; det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det.

Men I skal fryde jer og juble til evig tid over det jeg skaber. For jeg skaber Jerusalem om til jubel, dens folk om til fryd; jeg vil juble over Jerusalem og fryde mig over mit folk.

Der høres ikke mere gråd eller skrig. Der er ikke længere børn, der dør som spæde, eller gamle, der ikke lever deres tid til ende. Ung er den, der dør som hundredårig og den, der ikke når de hundrede, er forbandet.

De skal bygge huse og bo i dem og plante vingårde og nyde deres frugt. Andre skal ikke bo i det de bygger, eller spise, hvad de har plantet. Mit folk skal nå træets alder, mine udvalgte skal nyde frugten af deres hænders værk. De slider ikke forgæves, de føder ikke børn til den bratte død; for de er Herrens velsignede afkom, og de har deres efterkommere hos sig. Før de kalder, svarer jeg, endnu mens de taler, hører jeg.

Ulven og lammet græsser sammen, løven æder strå som oxen; mens slangens føde er støv. Der findes hverken ondskab eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg, siger Herren.

Det lyder næsten, som en beskrivelse af paradiset eller en tilstand der er paradisisk. Den er helt forskellig fra det, vi kender fra vores hverdag. Det bemærkelsesværdige er, at Herren selv sammenfatter tilstanden med ordene: "Der findes hverken ondskab eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg."

Af de sidste ord: "mit hellige bjerg" kunne man forledes til at tro, at det er en situation, der kun gælder Israel, for profetien lyder jo: "For jeg skaber Jerusalem om til jubel og dens folk om til fryd."

Men det passer ikke med indledningen, der lyder: "Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord; det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det."

Den paradisiske tilstand gælder altså hele jorden, alle mennesker skal leve under forhold, hvor ingen fristes til at begå synd. Er det den verden, apostelen Peter skriver om i sit andet brev, hvor det siges, at Gud vil lade den gamle verden gå op i flammer og skabe en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdighed bor? 2.Pet.2:13. Nej. Det er ikke den verden, Esajas beskriver, for det fremgår af teksten hos Esajas, at den gamle verden stadig eksisterer, for det er de samme mennesker, der eksisterer både før og efter, at Gud skaber en ny jord:

- Menneskene skal ikke huske eller tænke på det, der skete tidligere – det, som de oplevede i den gamle verden, selv om den fysiske er den samme som den nye verden.

- Døden er der stadig. "Der er ikke længere børn, der dør som spæde, eller gamle, der ikke lever deres tid til ende."

- På trods af de tilsyneladende paradisiske tilstande, så er Guds forbandelse stadig virkelighed, for "ung er den, der dør som hundredårig, og den, der ikke når de hundrede, er forbandet."

Når døden stadig er en del af tilstanden, så er vi ikke fremme ved den nye himmel og den nye jord i evigheden, hvor retfærdighed bor. For da er døden og dødsriget

opslugt og Guds børn lever i hellighed og vandrer i evig retfærd. Og det er noget helt andet.

Den nye jord, som Esajas profeterer om, er stadig den jord, som vi kender. Den er på den ene side herlig og frydefuld, fordi ingen fristes til synd, mens det samtidig gælder, at det enkelte menneske er under syndens og dødens lov. For også i de tusind år gælder det, at døden er syndens løn. Men hvis ingen fristes til at begå synd, så må det være menneskets iboende syndige natur, der medfører døden. Mennesket vil stadig være fjender af Gud og være under forbandelse på grund af det fald, som skete med Adam, og som trængte igennem til alle mennesker.

Tilstanden, som Esajas beskriver i de to tekster fra kapitel 11 og 65 er altså tusindårsriget, hvor Satan er bundet, så han ikke mere skal forføre folkeslagene, før de tusind år er omme, men hvor menneskene forsat er underkastet syndens og dødens lov. Det betyder, at der også i tusindårsriget er behov for frelse fra synden og fra den forbandelse som synden medfører. Gud vil også i de tusinde år kalde til omvendelse ved tro på Jesu Kristi navn.

Men det vil medføre store vanskeligheder. Hvis, nemlig, ingen fristes til synd, hvordan skal nogen så nå til syndserkendelse? I vor tid er det åbenlyst, at hvert menneske er en synder, der har behov for frelse – om man ellers vil erkende det. Men på den dag bliver det nærmest umuligt, for hvor der ingen åbenlyse synder er, fordi ingen fristes, hvor skal syndserkendelsen og behovet for frelse så komme fra?

Svaret er, at som det er i dag, vil det også være i de tusinde år: Om ikke Gud åbenbarer sin frelse gennem forkyndelsen af evangeliet ved sine vidner, så bliver intet menneske frelst. Så enkelt og sandt er det. Tilbage bliver så spørgsmålet: Vil det forhold, at Satan er bundet, så han ikke kan forføre folkeslagene, kræve specielle egenskaber hos dem, som Gud kalder som sine vidner i de tusinde år? Og videre, hvem er disse vidner?

Det spørgsmål vender vi tilbage til. Men først vil se på tidspunktet for tusindårsrigets afslutning og dets indhold.

Lad os begynde med afslutningen på de tusinde år. Fra vers 7 til 10 i Åb. 20 læste vi tidligere:

”Når de tusinde år er omme, skal Satan slippes løs fra sit fængsel og forføre folkeslagene i alle de fire verdenshjørner, Gog og Magog, og samle dem til krig, talrige som havets sand. De drog op på jordens flade og omringede de helliges lejr og den elskede by, men der faldt ild ned fra himlen og fortærede dem. Og djævelen, som forførte dem, blev styrtet i søen af ild og svovl, hvor også dyret og den falske profet er, og de skal pines dag og nat i evighedernes evigheder.”

Senere i det samme kapitel, berettes det, at umiddelbart efter, at Satan er styrtet i ildsøen, finder den endelige dom over hvert menneske sted, idet havet giver sine døde tilbage og døden og dødsriget sine døde, og de bliver dømt, enhver efter sine gerninger. Og i forbindelse hermed ser Johannes en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord forsvandt, og havet fandtes ikke mere.

Det forstås umiddelbart, at vi tidsmæssigt er ved afslutningen af vor tidsregning og ved begyndelsen af evighedernes evigheder. Men er det afslutningen på tusindårsriget? Fra det tidspunkt, hvor Satan slippes løs og frem til, at han endegyldigt og for evigt ender i fortabelsens ildsø, vil han gå ud og forføre alle folkeslag og samle dem til krig mod de ”helliges lejr og den elskede by”. Hvor lang denne peri-

ode bliver, ved vi ikke noget om, men da Satans krig er den eneste aktivitet, der er beskrevet i denne periode, er det tænkeligt, at den bliver relativ kort. Men vi kan konstatere, at tusindårsriget med de paradisiske lignende tilstande, afsluttes med at Satan slippes løs, med hans endelige krig og nederlag, der markerer afslutningen på vor tidsregning og begyndelsen på evigheden.

Vender vi nu tilbage til det, der skal ske i tusindårsriget, finder vi følgende i Åb.20: 4-6:

”Og jeg så troner og nogle, der tog plads på dem; de fik givet domsmagt. Og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget på grund af Jesu vidnesbyrd og Guds ord, og alle, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke sat mærket på deres pande eller hånd. De kom til live og blev konger med Kristus i tusind år. De andre døde kom ikke til live, før de tusind år er omme. Det er den første opstandelse. Salig og hellig er den, der har del i den første opstandelse; dem har den anden død ingen magt over, men de skal være Guds og Kristi præster og konger i tusind år.”

Det læste afsnit efterlader flere spørgsmål:

1. Hvem er sjælene af dem der kom til live, og hvem er de andre, der ikke kom til live?
2. Hvordan forholder det sig med den første og den anden opstandelse?
3. Hvordan er deres rolle i tusindårsriget, som kom til live i den første opstandelse?
4. Og hvordan med tidsforløbet?

De halshuggede og de andre, som var myrdet på grund af Guds ord og det vidnesbyrd, de holdt fast ved, møder vi allerede i Åb.6:9-11. Der står der om dem, at da Lammet bryder det femte segl, er de under alteret, hvor de med høj røst spørger om, hvor længe det skal vare, før deres blod hævnnes på dem, der bor på jorden. Svaret er, at de skal hvile endnu en lille stund, indtil tallet bliver fuldt på deres medtjenere og brødre, der skal dræbes som de selv. Og nu møder vi dem igen. Nu er ventetiden ovre. Dengang var de sjæle, men nu er de opvakt fra de døde for at være konger med Kristus. Det er dem, der tog plads på tronerne og fik givet domsmagt.

For at vide, hvem der ikke har tilbedt dyret eller dets billede, og som ikke har sat dets mærke på deres pande eller hånd, må vi tilbage i Johannes' åbenbaring kapitel 13. Her berettes det, hvordan Satan får et dyr til at stige op af havet. Og dyret får bl.a. givet magt til at føre krig mod de hellige og besejre dem. Og et andet dyr, der kommer op af jorden, får menneskene til at tilbede det første dyr, og får dem til at lave et billede af dyret, så billedet kan tale og få alle dem dræbt, der ikke ville tilbede dyrets billede. Og det får alle til at sætte et tegn på deres højre hånd eller pande, så ingen kan købe eller sælge undtagen dem, der bærer dette mærke. I denne sammenhæng siger Guds ord: ”Her kræves der udholdenhed og tro af de hellige!” Åb.13:10b. Med andre ord: De, som ikke har tilbedt dyret eller dets billede og som ikke har sat dets mærke på deres pande eller hånd, de er de hellige.

I Åb.12 berettes det, hvordan Satan bliver nedstyrtet fra himmelen, og at han raser, fordi han ved, at hans tid er kort. Efter at han er nedstyrtet, går han straks til angreb på kvinden (Israel), der har født drengebarnet (Jesus). Det mislykkes, for Gud bevarer Israel og fører det tilbage til dets sted i ørkenen, til det land, han med

løftet hånd gav til fædrene¹. I sit raseri mod kvinden, søger Satan at skylle hende bort fra hendes sted i ørkenen. Også det mislykkes, så han i stedet går hen for at føre krig mod de andre af hendes børn - dem, som holder fast ved Guds bud og Jesu vidnesbyrd. Åb.12:13-17.

Teksten lader os forstå, at kvinden har to slags børn. Dels er der jøderne, og så er der de andre, der holder fast ved Guds bud og Jesu vidnesbyrd. De er de hellige, som Satan går i krig mod. Hvorfor denne forskel? Fordi jøderne fornægtede Jesus og fik ham korsfæstet ved romernes hjælp. Indtil denne dag har jøderne forkastet Jesus som Messias, og som folk vil de fortsat gøre det helt frem til den dag, hvor Jesus åbenbarer sig for dem som deres Messias. Denne forskel betyder, at de, som skal være konger med Jesus i tusinde år, generelt ikke er jøder. Det er alene de hellige, som bevarer Guds bud og Jesu vidnesbyrd. Jødernes rolle i de tusind år vender vi tilbage til.

Det profetiske ord lader os forstå, at når Satan er nedstyrtet og forfølgelsen af kvinden har ført til staten Israels oprettelse, så er tiden at betegne som de aller-sidste dage, hvor alle de hellige vil blive endemålet for al Satans raseri. "Ve over jorden og havet, for Djævelen er kommet ned til jer med stort raseri, fordi han ved, at han tid er kort." Åb.12:12b.

* * *

Den første opstandelse nævnes i Åb.20:6. Her tales der om dem, der opstår og kommer til live og bliver konger med Jesus i tusind år. Det betyder, at den første opstandelse vil finde sted forud for de tusind år, og det siges, at det kun er de hellige, der opstår i den første opstandelse, for "de andre døde kom ikke til live, før de tusind år var omme". De helliges opstandelse er en førstegrøde af Jesu brødre og søstre. "Herren selv vil, når befalingen lyder, når ærkeengelen kalder og Guds basun gjalder, stige ned fra himlen, og de, der er døde i Kristus, skal opstå først. Så skal vi, der lever og endnu er her, rykkes bort i skyerne sammen med dem for at møde Herren i luften, og så skal vi altid være sammen med Herren." 1.Thes.4:16-17.

Den anden opstandelse finder sted efter de tusinde år er gået, og efter at Satan er sluppet fri for at forføre alle mennesker. Derefter skal alle opstå til dom. Bibelen bruger ikke udtrykket "den anden opstandelse", men i forbindelse med dommen tales om den anden død. Det er den evige død, ildsøen, i modsætning til den fysiske død, der er den første død. Og når alle på Guds doms dag skal dømmes, gælder det for de hellige, der har del i den første opstandelse, at de er salige, og dem har den anden død ingen magt over. Åb.20:6. De er jo allerede døde med Kristus og er ved troen på ham gået over fra døden til livet.

* * *

De helliges rolle i tusindårsriget synes umiddelbart forståelig, for det siges jo at "de skal være Guds og Kristi præster og være konger med ham i de tusinde år." Åb.20:6. Men det efterlader alligevel en række spørgsmål. For hvor skal de være

¹ Åb.12:13-14 lyder: Da dragen så sig styrtet ned til jorden, forfulgte den kvinden, der havde født drengen. Men kvinden fik givet den store ørns to vinger, så hun kunne flyve ud i ørkenen til sit sted." Ordlyden findes næsten gentaget som profeti hos Jeremias, hvor det siges: "Der skal komme dage, siger Herren, da man ikke mere siger: Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Egypten, men siger: Så sandt Herren lever, som førte Israels efterkommere op og bragte dem hjem fra Nordens land – og fra alle de lande jeg fordrev dem til, så de kunne bo på deres egen land." Jer.23:7-8 og i 16:15 siges det tilsvarende, men her føjer Herren til: "Jeg vil føre dem tilbage tilden jord, jeg gav deres fædre."

konger og præster? Er det på jorden, hvor de paradisiske tilstande råder i tusind år? Eller er det i opstandelsesriget? Vi ved det ikke, for Guds ord giver ikke noget svar på det spørgsmål, og i stedet for at gætte, vil vi i stedet minde hinanden om, hvad Jesus har lovet os: "Jeg siger det til jer allerede nu, inden det sker, for at I, når det er sket, skal tro, at jeg er den, jeg er." Joh.13:19.

* * *

Når man læser i Johannes' Åbenbaring, er der mange billeder, man ikke umiddelbart kan forstå, og det bliver ikke bedre af, at der ikke altid synes at være en kronologi i det beskrevne. Det gælder bl.a. om kapitel 19, der beskriver tiden forud for de tusind år.

Kapitlet indeholder to afsnit:

1. Jubel over Babylons fald og Lammets bryllup.
2. Rytteren på den hvide hest sejrer over dyret.

Den store by Babylon og kvinden, der er beskrevet som den store skøge, er et og det samme. Åb.17:18. Og på panden havde kvinden et navn: "Det store Babylon, moder til skøgerne og jordens afskyeligheder." Og videre: "kvinden var beruset af de helliges blod og Jesu vidners blod." Åb.17:5-6. Kvinden, også kaldet den store skøge, rider på dyret, som var steget op af havet (13:1), som fik hele jorden til at tilbede Satan (13:4), og som havde fået magt til at føre krig mod de hellige og besejre dem. (13:7). Nu skulle man tro, at dyret og skøgen ville blive forenet i deres fælles forfølgelse af de hellige. Men der sker det modsatte: "Og de ti horn, du har set, og dyret vil hade skøgen og lægge hende øde og klæde hende nøgen og æde hendes kød og brænde hende. For Gud har indgivet dem at gøre hans vilje og at have samme vilje og give dyret kongemagt, indtil Guds ord er udført." Åb.17:16-17.

Lige siden Satan måtte opgive sin kamp mod staten Israel (Åb.12:15-18), har han kæmpet mod de hellige, og i sine forfølgelser af de hellige har han fået tilslutning af skøgen, der beruser sig i de helliges blod. For Guds menighed vil det virke, som om Gud ikke længere er Gud, der bevarer og beskytter sine hellige, men overlader dem til forfølgelser, der i hele denne periode blot synes at tiltage. En ændring af den tiltagende forfølgelse af de hellige beskrives i slutningen af kapitel 17. Her står der, at dyret sammen med de ti horn vil hade skøgen og lægge hende øde. Hvorfor? Fordi Gud indgiver dem at gøre hans vilje.²

Endelig griber Gud ind! Endelig kan de hellige, som under alle forfølgelser har holdt fast ved Guds bud og Jesu vidnesbyrd, løfte deres hoveder, for nu er afslutningen på vej. Nu er deres forløsning kommet. Derfor læser vi detaljeret i Åb.18 om det store Babylons fald, og hvilke konsekvenser det har på jorden, mens vi i 19:1-10 får en beskrivelse af, hvad den store skøges fald medfører i Himlen.

I Himlen lyder det fra en talrig skare: "Halleluja! Frelsen og æren og magten er vor Guds, sande og retfærdige er hans domme. Han har dømt den store skøge, som fordærvede verden med sin utugt, han har hævnnet sine tjeneres blod på hende." Åb.19:1-2. Og videre: "Halleluja! Herren Gud den Almægtige, har taget magten, lad os glæde os og juble og lovprise ham, for nu skal Lammets bryllup stå, og hans brud har gjort sig rede, hun har fået givet at klæde sig i lysende rene linnedklæder

² Som vi har set det med sataniske regimer her på jorden, synes det også at være tilfældet i forholdet mellem dyret og skøgen: at ondskaben bliver så voldsom og så berusende, at den ender med at blive selvdestruktiv.

– for linnedklæderne er de helliges retfærdige gerninger.” ”Salige er de, der er indbudt til lammets bryllup.” Åb.19:6-9.

Betyder det så, at Lammets bryllup finder sted umiddelbart efter det store Babylons fald og inden de tusind år? Det er næppe tilfældet. Lammets bryllup finder kun sted én gang, og til det bryllup er alle Guds børn indbudt, for kun de er de salige. At der kun er ét bryllup betyder, at både de, som kommer til tro på Jesus dels i perioden fra det store Babylons fald frem til tusindårsriget, og alle dem, som efterfølgende i tusindårsriget modtager Jesus som frelser, skal alle være med til Lammets bryllup. Lammets bryllup vil derfor først finde sted i evigheden, hvor tiden er ophørt, hvor døden ikke er mere, og hvor Gud selv vil være blandt alle sine hellige, der i al evighed skal tilbede det slagtede Lam. Derfor er beskrivelsen af Lammets bryllup et syn, der er affødt af den jublende glæde over, at Gud greb ind og begyndte den afsluttende magtkamp med Satan ved at fælde det store Babylon. Så meget om Babylons fald og Lammets bryllup.

Den sidste del af Åb. 19 fra vers 11 til 21 beskriver Jesus som rytteren på en hvid hest i kamp mod dyret og jordens konger, og hvordan dyret og den falske profet bliver grebet og styrtet levende i ildsøen.

Rytterens navne er flere:

- Han hedder Tro og Sanddru, og han dømmes og strider med retfærdighed.
- Han har et navn indskrevet, som ingen kender udtagen han selv.
- Han er klædt i en kappe dyppet i blod, og hans navn er Guds Ord.
- På sin kappe og på sin hofte har han et navn skrevet: Kongernes Konge og Herrenes Herre.

Om udfaldet af kampen beretter Guds ord: ”Og jeg så dyret og jordens konger og deres hære samlede for at føre krig mod ham, der rider på hesten, og mod hans hær. Men dyret blev grebet, og sammen med det den falske profet, som havde gjort tegnene for dets øjne og dermed forført dem, der tog dyrets mærke og tilbad dets billede. De blev begge styrtet levende i ildsøen, der brænder med svovl. De øvrige blev dræbt med det sværd, der stod ud af rytterens mund, og alle fuglene åd sig mætte i deres kød.” Åb.19:19-21.

Og så er vi fremme ved Åb.kapitel 20, der beskriver de tusind år.

På baggrund af ovenstående kan vi opstille et meget summarisk tidsforløb:

1. Satan nedstyrtes fra Himlen og forfølger kvinden, der fødte drengebarnet, så jøderne vender tilbage til deres sted i ørkenen (staten Israel). Satan bekæmper Israel uden held og vender sig i stedet mod de hellige, der er kendetegnet ved, at de i modsætning til jøderne holder fast ved Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd. Åb.12.
2. Satan får dyret (Antikrist) til at stige op af havet, og det blev givet magt til at føre krig mod de hellige og at besejre dem. Og et andet dyr – den falske profet – får alle til at tilbede dyrets billede og tage dets mærke på deres højre hånd eller pande. Åb.13. Det er begyndelsen på perioden med de store forfølgelser af de hellige. Hvor forfærdelig det bliver, anes af røsten fra himlen, der siger: ”Salige er de døde, som fra nu af dør i Herren. Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres møje, for deres gerninger følger dem.” Åb.14:13.

3. Perioden med de helliges forfølgelse indeholder en beskrivelse af den store skøge, der er beruset af de helliges blod, og som rider på dyret. Og perioden med den tiltagende forfølgelse afsluttes med at Gud indgiver dyret at hade og ødelægge skøgen og således udføre Guds vilje. Åb.17 og 18.
4. Efter at det store Babylon er fældet, er der en beskrivelse af, hvordan Kongernes konge og Herrernes Herre kæmper og vinder den afsluttende kamp mod dyret og den falske profet, der for evigt styrtes i ildsøen, der brænder med svovl. Åb.19.
5. Herefter bindes Satan og styrtes i afgrunden, hvor han holdes bundet, for at han i tusind år ikke skal forføre folkeslagene. Samtidig finder den første bortrykkelse og opstandelse sted, og den omfatter alle martyrerne og de hellige, som ikke har tilbedt dyret eller taget dets mærke på sig. Åb.20
6. I løbet af de tusind år skal alle de hellige være Guds og Kristi præster og være konger sammen med ham. Åb.20:6.
7. Når de tusind år er omme, slippes Satan løs en kort tid for at forføre alle folkeslag og samler dem til krig. De drager op mod de helliges lejr og den elskede by, men der falder ild ned fra himlen og fortærer dem. "Og Djævelen, som forførte dem, blev styrtet i søen af ild og svovl, hvor også dyret og den falske profet er, og de skal pine dag og nat i evighedernes evigheder. Åb.20:7-10.
8. Efter eller samtidig med djævelens endelige og evige nederlag finder den anden opstandelse sted, og for Guds ansigt bliver alle de døde dømt efter deres gerninger efter det, der står skrevet i livets bog. Og hvis nogen ikke fandtes indskrevet i livets bog, blev han styrtet i ildsøen sammen med døden og dødsriget. Det er den anden død. Åb.20:11-15.
9. Efter dommen, hvor de retfærdige går ind til evigt liv og de vantro overlades til fortabelsen, er tiden ophørt at eksistere. Johannes beskriver det således: "Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt og havet findes ikke mere. Og den hellige by, det ny Jerusalem så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før er forsvundet." Åb.21:1-4.

Hvor er vi nu i 2015 i denne tidsfølge? Vi har et par pejlemærker. Vi er i tiden efter, at Gud har samlet jøderne på deres sted i ørkenen, altså efter staten Israels oprettelse. Og vi er efter, at Satan uden held har forsøgt at udrydde Israel, så han i stedet gik hen for at føre krig mod de hellige, dem bevarer Guds bud og Jesu vidnesbyrd.

Om denne krig ved vi, at den bliver stadig voldsommere, fordi Satan ved, at hans tid er kort. Jesus har forudsagt, at krigen skal få en karakter, hvor enhver, der slår de hellige ihjel, endog skal mene, at de derved tjener Gud. Joh.16:2.

Hvor langt vi er i denne fase, der ender med den store skøges fald, bortrykkelsen, den første opstandelse og dyrets og den falske profets nedstyrtelse i ildsøen, det ved vi ikke. Men vi ved, at når alt dette begynder at ske, skal vi rette vore hoveder, for vor forløsning stunder til. Og endnu en ting: Jesus har lovet, at han aldrig

vil slippe os eller forlade os. Jesus løfte lyder: "Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Det, min Fader har givet mig, er større end alt andet, og ingen kan rive det ud af min Faders hånd. Jeg og Faderen er ét." Joh.10:27-29. Vi er altså midt i de sidste dages kamp. Men ved vor side er Jesus, og han vil stride og sejre for os.

Og slutningen på kampen beskriver Johannes i sit syn således: "Se, der var en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle folkeslag og stammer, folk og tungemål: de stod foran tronen og foran Lammets, klædt i hvide klæder og med palmegrene i hænderne. De råbte med høj røst: "Frelsen er kommet fra vor Gud, som sidder på tronen, og fra Lammets."

Og alle englene stod i en kreds om tronen og de ældste og de fire levende væsener, og de faldt ned på deres ansigt for tronen og tilbad Gud og sagde:

"Amen! Pris og lov og visdom og tak og ære og magt og styrke er vor Guds i evighedernes evigheder. Amen!"

Og en af de ældste tog til orde og spurgte mig: "De, som står klædt i hvide klæder, hvem er de, og hvor kommer de fra?" Jeg sagde til ham: "Min herre, du ved det."

Og han sagde til mig: Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og som har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de for Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel, og han, som sidder på tronen, skal rejse sit telt over dem. De skal ikke sulte længere og ikke tørste længere, hverken solen eller anden hede skal plage dem, for Lammets midt for tronen skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne."

Åb.7:9-17.

* * *

I det ovenstående har der udelukkende været talt om de hellige, der som nævnt er kendetegnet ved, at de holder fast ved Guds bud og troen på Jesus. I tusindårsriget beskrives de som martyrerne og dem, der ikke har tilbedt dyret eller taget det mærke på deres pander og hånd. De omfatter altså *ikke* det jødiske folk, der ikke har villet tage imod troen på Jesus som deres Messias. Jøderne som folk er *ikke* konger med Kristus i tusind år. De hører til de andre, som først kommer til live, når de tusind år er omme. Jøderne som folk vil først få del i den anden opstandelse. Så langt er det klart, når vi læser Åb.20:4-6.

Tilbage bliver spørgsmålet: Hvilke tanker eller hvilke planer har Gud med sit ejendomsfolk Israel i de tusind år?

Når vi læser Johannes' åbenbaring, synes det sidste, der siges om Israel, at være beretningen om folkets hjemvenden til deres land, efter at Satan er blevet nedstyrtet til jorden for først at forfølge Israel og derefter de hellige (kap.12). I de efterfølgende kapitler er der ikke noget, der peger på Guds ejendomsfolk Israel.

Har Gud da forkastet Israel? Nej! Paulus skriver om dem: "I forhold til udvælgelsen er de elskede (af Gud), og det er de for fædrenes skyld. For sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke." Rom.11:28-29.

Og Paulus løfter samtidig lidt af sløret for Guds plan med Israel, idet han kalder det en hemmelighed: "Der hviler forhærdelse over en del af Israel, indtil hedningerne fuldtalligt kommer ind; så skal hele Israel frelses – som der står skrevet: Befrieren skal komme fra Zion, han fjerner ugudelighed fra Jakob. Dette er min pagt med dem, når jeg tager deres synder bort." Rom.11:25-27. Ud fra dette ord er der sat tid på, hvor længe det vil vare, før jøderne tager imod Jesus som frelser.

Det vil først ske, når hedningerne er gået fuldtalligt ind, eller mere præcist: når Jesus kommer i skyen for at samle de hellige til at være konger med ham i tusind år. Om det forhold, at hedningernes tal skal være fuldt, siges der i Åb.6.11 til martyrerne, at de skal hvile, indtil tallet bliver fuldt på deres medtjenere og deres brødre, der skal dræbes som de selv. Og tallet på martyrerne er først fuldt, når dyret og den falske profet kastes i ildsøen, og Satan bindes for tusind år. Da er hedningerne kommet fuldtalligt ind, og da - på det tidspunkt skal hele Israel frelles. Og vi forstår, at denne frelse skal komme pludselig, for "så skal hele Israel frelses."³

Om jødernes tilstand frem til deres omvendelse og tiden efter siger Paulus: "Gud har givet dem en søvnens ånd, øjne, som ikke ser, og ører, som ikke hører, indtil den dag i dag." Sådan er tilstanden nu, men om tiden der kommer, spørger han: "Snublede de, for at de skulle falde? Aldeles ikke! Men ved deres fald kom frelsen til hedningerne for at ægge dem til misundelse. Og betød deres fald rigdom for hedningerne, hvor meget mere vil det så ikke betyde, når de kommer fuldtalligt ind?" Rom.11:8,11-12. Paulus svarer ikke selv på spørgsmålet, men han lader ane, at jødernes omvendelse vil betyde en overvældende velsignelse for hele verden. Og denne velsignelse bliver verden til del i de tusinde år, hvor de hellige er konger med Kristus.

Hvad siger Bibelen om denne velsignelse, der skal udgå fra jøderne og blive til rigdom for hele verden?

Der tales generelt om to forskellige forhold, der dybest set hænger sammen.

For det første: Jesus, som verdens frelser. Og for det andet: Israel, der som folk skal blive til rig velsignelse over hele jorden.

Vi skal se på det sidste og standse ved Esajas' profetier:

"Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil, talrige folk skal drage af sted og sige: "Kom lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belæring udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem." Han skal skifte ret mellem folkeslagene, fælde dom blandt talrige folk. De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårds-knive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig." Es.2:2-4.⁴

De indledende ord – til sidst skal det ske – burde, for at være tro mod grundteksten, have været oversat med "i de sidste dage" eller "ved dages ende". Således forstået, bliver det understreget, at Esajas' profeti ikke gælder den velsignelse, der siden Jesu opstandelse er udgået fra jøderne til verden gennem evangeliets forkyndelse. Esajas' profeti gælder først ved dages ende.

Teksten peger åbenlyst på en fremtidig situation eller tilstand, som vi endnu ikke har oplevet her på jorden, hvor talrige folk drager af sted til Herrens bjerg og til

³ At det skal ske på en bestemt dag fremgår bl.a. af Zak.12:9-10, hvor Israels omvendelse er beskrevet som noget der sker på den dag, da Herren kæmper for Israel og udrydder alle, der kæmper mod det, og på den dag udgyder Herren Jesus nådens og bønnens ånd over Davids hus og Jerusalems indbyggere, og de skal se hen til ham, som de har gennemboret. De skal holde dødsklage over ham, ligesom man klager over sin eneste søn, og holde bitter sorg over ham, ligesom over sin førstefødte.

⁴ Se tilsvarende profetier i Es.60, især vers 3, 12 og 17b, samt Jer.3:17 og ikke mindst Mi-ka.4:1-3 og Zak.8:13 og 20-23.

Jerusalem for at møde Guds ord og belæring. Derimod har vi til fulde oplevet, at jøderne er blevet og fortsat bliver forbandede, forfulgte og søgt udryddet. Men vi har endnu aldrig set, at Israel som land eller folk er blevet prist for at være stedet, hvor Herren vil vise alle folkeslagene den vej, de skal gå.

Og når det sker, skal folk ikke længere løfte sværd mod hinanden. Og da er vi i tusindårsriget med de paradisiske tilstande, der er beskrevet i Esajas kap. 11 og 66.⁵

Som nævnt i fodnote 3 er der flere profetier, der i lighed med Es.2:2-4 beskriver, hvad der skal ske på jorden og med Israel ved dagens ende. Indholdet af disse profetier er på mange måder det samme, men i Es.66 møder vi et andet indhold, selv om teksten på mange punkter peger frem mod den dag, hvor Gud Herren åbenbarer sig for Israel til frelse. I vers 18 og 19 står der: "Jeg kommer selv for at samle alle folk og sprog og de skal komme og se min herlighed. Jeg sætter et tegn på dem og sender dem, der undslipper, ud til folkene i Tashish, Pul, Lud, Meshek, Tubal, Javan og de fjerne øer, der ikke har hørt om mig og ikke har set min herlighed. De skal fortælle folkene om min herlighed."

Den første sætning giver sig selv og ikke mindst i lyset af Zakarias' beretning om, hvordan Gud vil samle alle jordens folk til kamp mod Jerusalem, og at han vil vise sin herlighed ved at slå alle hestene med vanvid og rytterne med sindssyge, og at Gud på den dag agter at udrydde alle de folk, som rykker imod Jerusalem.⁶

Den næste sætning er vanskeligere at forstå, for hvem er det, der undslipper, og som Gud sætter tegn på og sender ud til folkene? Umiddelbart skulle man tro, at det var de undslupne fra de folkeslag, som Gud har samlet for at vise sin herlighed på ved at kæmpe imod dem for at udrydde dem. Men sådan er det tilsyneladende ikke. I den danske oversættelse lyder den sidste sætning: "De skal fortælle folkene om min herlighed." Men den rigtige oversættelse er "De skal fortælle hedningerne om min herlighed." Og det giver en anden mening, for så er det jo jøderne, der her er tale om som de undslupne og ikke de hedninger, der er draget op mod Jerusalem. Jøderne er de undslupne, og det er dem, Gud vil sætte sit tegn på og sende ud til alle de hedninger, der ikke har hørt om Gud eller set hans herlighed. De skal forkynde hedningerne om Guds herlighed.

Hvis denne udlægning er rigtig, betyder det, at Gud vil bruge det jødiske folk til at missionere i de tusind år, hvor Satan er bundet. Det passer også med følgende profetier:

- På den dag skal Israel, som den tredje sammen med Ægypten og Assyrien blive til velsignelse midt på jorden. Hærskarers Herre skal velsigne dem og sige: Velsignet være mit folk Ægypten, mine hænders værk Assyrien og min ejendom Israel. Es.19:24-25.
- Deres afkom bliver kendt blandt folkeslagene, deres efterkommere blandt folkene; alle, der ser dem, erkender, at de er den slægt, som Herren velsigner. Es.61:9.
- Rejs et banner for folkene! Herren lader det lyde til jordens ender: Sig til Zions datter: "Se din frelser kommer! Se, hans løn er med ham, og hans fortjeneste

⁵ Esajas indskyder en bemærkning om, at *Han skal skifte ret mellem folkeslagene, fælde dom blandt talrige folk*. Det er formodentlig Jesus, han henviser til, for Jesus er konge i tusindårsriget sammen med de hellige, og skal som sådan skifte ret og fælde dom blandt jorden folkeslag.

⁶ Den samme beskrivelse findes i en anden form og mere detaljeret i Åb.19:11-21

går foran ham." De skal kaldes Det Hellige Folk, Herrens løskøbte. Og dig skal man kalde Den Eftertragtede, byen, der aldrig bliver forladt. Es.62:10-12.

- Da skal Jakobs rest blandt talrige folkeslag være som duggen fra Herren, som regnen på planterne; den sætter ikke sin lid til mænd og venter ikke på mennesker. Mika. 5:6
- Til den tid vil jeg føre jer hjem, og til den tid vil jeg samle jer. For jeg gør jer til berømmelse og lovsang blandt alle jordens folk, når jeg vender jeres skæbne for øjnene af jer, siger Herren. Sef.3:20.
- Ligesom I var en forbandelse blandt folkene, Judas hus og Israels hus, skal I blive en velsignelse, når jeg frelser jer. Frygt ikke, men fat mod. Zak.8:12.
- Dette siger Hærskarers Herre: På ny skal folkeslag komme, indbyggere fra store byer; indbyggere fra den ene by skal gå til den anden og sige: Kom, lad os gå hen og formilde Herren og søge Hærskarers Herre; også jeg vil gå med. Så skal talrige folk og mægtige folkeslag komme og søge Hærskares Herre i Jerusalem og formilde Herren.
Dette siger Hærskarers Herre: I de dage skal ti mænd fra alverdens folk gribe fat i en judæers kappeflig og sige: Vi vil følges med jer, for vi har hørt, at Gud er hos jer. Zak.8:20-23.

* * *

Hvad der skal ske ved indgangen til de tusind år, hvor Satan er blevet bundet, forstår vi kun glimtvis, men vi kan godt fornemme, hvordan det vil være, når Kongernes Konge

- har borttrykket de hellige i skyen,
- har kæmpet mod og vundet over alle folkene, der er draget op mod Jerusalem
- har kastet dyret og den falske i ildsøen og bundet Satan og kastet ham i afgrunden for tusind år.

I Israel, vil der være sorg, fordi de først nu ser hen til ham, som de har gennemstunget, ham som de i så mange tider har fornægtet – Jesus, deres Herre og frelser. Med deres nye fødsel, hvor Gud sætter Helligåndens tegn på dem, bliver de betroet opgaven at være Guds vidner om Jesu frelse i tusind år og i en verden, hvor Satan ikke længere frister til synd.

Men hvordan overbevise folk om synd, når ingen fristes til synd? Det kan synes menneskeligt umuligt. Men ikke for Gud Helligånd. Gennem Israels forkastelse af Jesus, da han første gang kom til jord, gennem deres adspredelse blandt folkene og gennem deres forfølgelser, har Gud Herren uddannet dem til denne "umulige" opgave. De har været spredt blandt folkeslagene og været forfulgte. Nu sender Gud dem igen ud blandt folkene, men denne gang for at de må blive et velsignelses tegn, ligesom de har været et forbandelses tegn blandt folkeslagene.

Og hedningerne, som drog op mod Jerusalem for at udslette Israel, men som blev slået af Kongernes Konge, vil i sand frygt for Hærskarers Herre søge ham i Jerusalem for at formilde ham, for de har hørt og erkendt, at Gud er med Israel. Og vel ikke uden grund er de nu bange for, at Gud skal straffe dem for deres synder .

Paulus udtrykker det sådan: "Betød deres fald rigdom for verden og deres nederlag rigdom for hedningerne, hvor meget mere vil det så ikke betyde, når de kommer fuldtalligt med?" Rom.11:12.

* * *

Profeten Daniel fik i syner lov at se ind i fremtiden helt til dages ende. Her er et afsnit fra kapitel 12:

”På den tid fremstår Mikael, den store fyrste, der står ved dit folks side. Det bliver en trængselstid, som der ikke har været magen til, så længe folkeslag har været til. På den tid skal dit folk blive reddet, alle der er indskrevet i bogen. Mange af dem, der sover i jorden, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til forhånelse, til evig afsky. De indsigtfulde skal stråle som himmelhvælvningens stråleglans og de, der førte mange til retfærdigheden, skal stråle som stjernerne for evigt og altid. Og du, Daniel, skal holde ordene skjult og forsegle bogen til endetiden. Mange skal flakke om, men kundskaben skal blive stor, Jeg, Daniel, så to mænd stå ved floden, én på hver bred. Den ene spurgte manden, der var iført en linnedragt, og som svævede over flodens vand: ”hvor længe varer det, før disse underfulde begivenheder får ende?” Så hørte jeg manden, der var iført en linnedragt, og som svævede over flodens vand, sværge ved ham, som lever evigt, idet han løftede begge hænder mod himmelen: ”Én tid, to tider og en halv tid! Når det hellige folks magt ikke længere bliver knust, hører det alt sammen op.” Dan.12:1-7.

Vi bemærker, at der to gange er tale om ”dit folk”. Profetien drejer sig altså om, hvad der skal ske med Israel ved endens tid. Det næste er, at der skal komme en trængselstid, der er værre end nogen tidligere. Hvornår skal Israel opleve den trængsel? Meget taler for, at det er efter de tusind år, hvor Satan skal slippes løs for at samle alle jordens folkeslag for at drage op og omringe de helliges lejr og den elskede by. Siden Guds udvælgelse af sit folk ved Abraham har Israel været et hovedmål for Satans forførelse og forfølgelse. Hvor meget mere vil det da ikke være tilfældet, efter at Israel i tusind år har været Jesu vidner her på jord, mens Satan var bundet?

Det er formodentlig denne kamp, der er beskrevet i Zak.14: ”Da samler jeg alle folkeslag til krig mod Jerusalem; byen bliver indtaget, husene udplyndret, kvinderne voldtaget. Halvdelen af byen må gå i landflygtighed, men resten skal ikke udryddes fra byen. Herren vil rykke ud til angreb på disse folkeslag, som når han angriber på kampens dag. På den dag skal han stå på Oliebjerget, som ligger øst for Jerusalem” (v.2-4) Og videre læser vi i vers 12: ”Med denne plage vil Herren ramme alle de folkeslag, der fører krig mod Jerusalem: Deres kød skal rådne, mens de endnu står oprejst, øjnene skal rådne i øjenhulerne, og tungen skal rådne i munden på dem.” Hele dette kapitel er vanskeligt at forstå, men så meget forstår vi af teksten, at begivenhederne er knyttet til indgangen til og begyndelsen af evigheden, for det siges: ”Da kommer Herren min Gud og alle de hellige med ham. På den dag skal der hverken være hede eller kulde og frost. Der skal være én lang dag – Herren kender den – ikke nat og dag, selv ved aftenstid skal det være lyst. - - - Da skal Herren være konge over hele jorden; på den dag skal Herren være én og hans navn ét.” (v.5-7 og 9).

Tilbage til Daniels profeti:

At Daniels profeti gælder tiden efter de tusind år, synes også at fremgå af profetien om opstandelsen. For det første tales der om de frelste, hvis navne er skrevet i livets bog. Det samme møder vi i Åb.20, hvor der tales om bøger, der åbnes, og at alle mennesker dømmes efter deres gerninger. Og det sker, efter at den anden opstandelse har fundet sted. For det andet siger profetien, at de opstandne omfatter både dem, der skal vågne til evigt liv, og andre til forhånelse og evig afsky.

Det peger igen på den anden opstandelse, for da skal alle opstå, mens den første opstandelse og bortrykkelse alene omfatter de hellige, som den anden død ikke har magt over.

Indirekte vidner profetien også om Israels folks opgave som missionærer i de tusind år. Profetien lyder jo om de opstandne: "og de, der førte mange til retfærdigheden, skal stråle som stjernerne for evigt og altid." De, som førte mange til retfærdighed i de tusind år og som først får del i den anden opstandelse, må være Israels folk - "dit folk". Ja, Israel skal i sandhed blive et velsignelsen tegn blandt alle folkene, så mange ved troen på Jesus skal få del i retfærdigheden.

Hvornår er den endelige afslutning af vor tidsregning? Manden, der var iført en linnedragt og svævede over vandene, sværgede ved ham, der lever evigt, giver svaret: Den første del er en gåde: "Én tid, to tider og en halv tid". Så slipper vi for at spekulere i årstal og lægge planer på Guds vegne. Den anden del er et løfte om Guds omsorg i de sidste dage: "Når det hellige folks magt ikke længere bliver knust, hører det alt sammen op." Det er Guds løfte.

Gud vil aldrig slippe eller forlade de børn, som blev købt til Gud med Jesu blod. Når Gud skaber nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor, da gælder det:

Nu er Guds bolig hos menneskene,
han vil bo hos dem,
og de skal være hans folk,
og Gud vil selv være hos dem.
Han vil tørre hver tåre af deres øjne,
og døden skal ikke være mere,
ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere.
Thi det, der var før, er forsvundet. Åb.21:3-4.